

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání 3. června 2015 v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Jaroše a soudců JUDr. Jitky Loucké a Mgr. Marcela Žána t a k t o:

Na podkladě odvolání obžalovaného S [redacted] M [redacted] se podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního řádu **ruší** ve vztahu k tomuto odvolateli rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 20. dubna 2012 č. j. 9 T 146/2005 – 8389 a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu** rozhoduje tak, že se obžalovaný

S [redacted] M [redacted],

nar. [redacted] v [redacted], podnikatel, trvale bytem v [redacted],

z p r o š ť u j e

podle § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Tachově z 22. prosince 2005 sp. zn. ZT 120/2005, podle které spáchal trestné činy účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 trestního zákona a kuplířství podle § 204 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona tím, že

společně s Mgr. I [redacted] B [redacted], Mgr. D [redacted] T [redacted], P [redacted] K [redacted], S [redacted] S [redacted], J [redacted] P [redacted], A [redacted] D [redacted], P [redacted] B [redacted], S [redacted] K [redacted], K [redacted] V [redacted], D [redacted] M [redacted], M [redacted] N [redacted], M [redacted] S [redacted], V [redacted] N [redacted], L [redacted] B [redacted] a D [redacted] B [redacted] participoval na zločinném spolčení s vnitřní organizační strukturou založenou na vztazích nadřízenosti a podřízenosti (dále organizace), které spočívalo v organizování a provozování prostituce za účelem dosažení zisku v nočních klubech C [redacted], [redacted], provozováno P. K. [redacted], [redacted], R [redacted], [redacted] [redacted] provozováno P. K. [redacted], tento

do 1. února 2005, a H [redacted], [redacted], provozováno S [redacted] K [redacted], IČ: [redacted], všechny nemovitosti ve vlastnictví firmy [redacted], se sídlem [redacted], IČ: [redacted], v němž její členové plnili stanovené úkoly, zejména jako provozovatelé jednotlivých objektů, provozní pracovníci, barmani, náboráři a řidiči, získávající a dovážející prostitutky do podniků, členy organizace se stali postupně v určitých obdobích specifikovaných u jednotlivých obviněných, tyto funkce vykonávali nejméně shora jmenovaní obvinění, a jednotliví obvinění se na této trestné činnosti podíleli níže popsaným způsobem, a to tak, že

S [redacted] M [redacted] podporoval organizaci zejména tím, že jako jednatel a společník firmy [redacted], se sídlem v [redacted], podle pokynů obviněného Mgr. I [redacted] B [redacted] a dalších výše postavených členů organizace 29. 5. 2003 převedl na společnost [redacted] vhodné nemovitosti, ve kterých byly provozovány noční podniky C [redacted], H [redacted] a R [redacted], v katastrálním území Rozvadov - zapsáno na LV č. [redacted] a v katastrálním území Svatá Kateřina - zapsáno na LV č. [redacted], ve kterých následně byla organizována a provozována prostituce, erotické služby, další služby a konzumace spojené výlučně s prostitucí, a to v úmyslu zajistit maximální zisk pro organizaci, dále nechal provést rekonstrukci nočního podniku C [redacted] a pronajímal uvedené noční podniky dalším osobám, a to kluby C [redacted] a R [redacted] firmě P. K. [redacted], zastoupené jednatelem, obviněným P [redacted] K [redacted], a klub H [redacted] nejdříve obviněné K [redacted] V [redacted] a poté obviněnému S [redacted] K [redacted],

přičemž organizace získala provozováním nočního podniku C [redacted] nejméně částku 1 965 355 EUR, nočního podniku R [redacted] nejméně částku 522 549 EUR a nočního podniku H [redacted] částku nejméně 368 124 EUR, tedy za období leden 2003 až nejméně 11. 3. 2005 celkovou částku 2 856 028 EUR; obvinění Mgr. I [redacted] B [redacted] a P [redacted] K [redacted] získali každý z provozování prostituce ve výši popsaných podniků částku nejméně 500 000 korun českých a zbylí obvinění, vzhledem ke svému postavení uvnitř organizace, získali podíl na zisku v podobě smluvního platu, mimosmluvních odměn a podílů závislých na denních tržbách v jednotlivých nočních podnicích, při vědomí toho, že zisků bylo dosaženo výhradně činnostmi spojenými s provozováním prostituce a prostitucí samotnou, provozovanou jinými osobami uvedenými ve spise, přičemž z provedených kontrol a knih ubytovaných bylo zjištěno celkem 709 žen,

protože v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

O d ů v o d n ě n í

Okresní soud shora uvedeným rozsudkem uznal S [redacted] M [redacted] vinným z trestných činů účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 trestního zákona a kuplířství podle § 204 odst. 1 trestního zákona. Jmenovaný obžalovaný je podle něj spáchal tím, že jako jednatel a společník firmy [redacted] převedl 29. května 2003 na tuto společnost na podkladě pokynů I [redacted] B [redacted] nemovitosti v Rozvadově a ve Svaté Kateřině, v nichž byly podniky C [redacted], H [redacted] a R [redacted], a na pokyn téhož muže dále podepisoval listiny v souvislosti s rekonstrukcí nočního podniku C [redacted] a pronajímal kluby C [redacted] a R [redacted] firmě P. K. [redacted], zastoupené P [redacted] K [redacted] a klub H [redacted] nejdříve K [redacted] V [redacted] a od 1. ledna 2005 S [redacted] K [redacted], a to při vědomí, že se v podnicích organizuje a provozuje prostituce

a že činí fiktivní právní úkony zastírající faktického vlastníka, jímž byl I. B., přičemž podíl na zisku z těchto podniků získal v podobě platu ve společnosti [redacted]. Za to mu okresní soud uložil trest odnětí svobody na dva roky, jehož výkon podmíněně odložil na stejně dlouhou zkušební dobu.

V zákonné lhůtě se proti právě popsanému rozhodnutí odvolal mimo jiné i S. M. O těchto odvoláních rozhodl soud druhého stupně rozsudkem z 18. prosince 2013 sp. zn. 8 To 348/2013. V něm uzavřel, že S. M. spáchal trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona, a to tím, že jako jednatel a společník společnosti [redacted] podle pokynu I. B. převedl 29. května 2003 na tuto společnost nemovitosti, ve kterých byly noční podniky C., H. a R. v katastrálních územích Rozvadov a Svatá Kateřina, a kluby C. a R. pronajímal firmě P. K. zastoupené jednatelem P. K. a klub H. nejdříve K. V. a od 1. ledna 2005 S. K., přičemž věděl, že těmito právními úkony zastírá faktického vlastníka, I. B., a musel předpokládat, že se v uvedených podnicích může provozovat prostituce, což se také dělo, a získal podíl na zisku z této prostituce v podobě platu ve společnosti [redacted]. Za to S. M. uložil trest odnětí svobody na šest měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání jednoho roku.

Někteří obžalovaní, mezi nimi S. M., se proti právě uvedenému rozhodnutí dovolali. Na podkladě toho Nejvyšší soud České republiky rozsudek soudu druhého stupně ohledně S. M. zrušil, a to ve výrocích o vině i trestu. Učinil tak v usnesení z 1. dubna 2015 sp. zn. 3 Tdo 1045/2014. V něm uzavřel, že popis skutku uvedený v rozsudku odvolacího soudu nevyjadřuje všechny znaky trestného činu kuplířství podle § 204 odst. 1 odst. 3 písm. b) trestního zákona, jehož se dopustí, kdo jako člen organizované skupiny kořistí z prostituce provozované jiným. Dovolací soud zrušil rozhodnutí soudu druhého stupně také proto, že nebyl spolehlivě zjištěn přímý ani nepřímý úmysl S. M. spáchat uvedený delikt. Reagoval tak na úvahu odvolacího soudu, podle níž tak zvaný „bílý kůň“, který se jako nastrčená osoba propůjčuje k úkonům ve prospěch někoho jiného, kdo ve věci oficiálně nefiguruje, musí být v případě koupě či pronájmu domů srozuměn s jakoukoli protiprávní činností, která se tam může uskutečnit, a to i za předpokladu, že by účel těchto úkonů přesně neznal. Tento argument dovolací soud označil nejen za obecný a nepřesvědčivý, ale hlavně za důkazně nepodložený. Proto se podle něj musí danou věcí odvolací soud zabývat ohledně S. M. znovu, a musí si ujasnit, zda jmenovaného lze činit trestně odpovědným za kuplířství, případně za některou z forem součinnosti k tomuto trestnému činu. Dovolací soud dále uvedl, že si soud druhého stupně opatří další důkazy, pokud budou v tomto směru potřeba. Poté odvolacímu soudu uložil, aby zaujal právní závěry, které nebudou v rozporu s popisem skutku a jež řádně odůvodní.

Se zřetelem na právě uvedené okolnosti se soud druhého stupně znovu zabýval odvoláním, které podal S. M. proti výše popsanému rozhodnutí okresního soudu. Toto odvolání směřovalo proti výročkům o vině i trestu. S. M. namítl, že nevěděl, proč společnost [redacted] nabyla vlastnictví ke shora uvedeným nemovitostem a neznal ani účel nájemních smluv. Tyto úkony mu podle něj I. B. zdůvodnil jejich ziskovostí. V této souvislosti poznamenal, že I. B. hlídal nezletilé děti a pomáhal mu při manuálních pracích, takže není logické, aby ho posledně jmenovaný zasvěcoval do svých záměrů. Dále namítl, že nevěděl o prostituci ani o zločinném spolčení (*poznámka odvolacího soudu: S. M. reagoval na právní kvalifikaci použitou v rozhodnutí*

nalézacího soudu, kterou soud druhého stupně v předchozím rozhodnutí nezopakoval). Kromě toho vyjádřil názor, že i kdyby měly jeho úkony zastřít faktického vlastníka nemovitostí, nemůže být trestně odpovědný, protože podniky nenavštívil a nikdo mu neřekl, že šlo o nevěstince. V této souvislosti reagoval na závěr okresního soudu, podle kterého výpověď P. K. dokládá, že by v podnicích. K tomu namítl, že podle P. K. byl v Rozvadově, takže šlo o obecnou informaci, na jejímž základě nelze tvrdit, že byl v některém z uvedených podniků. Dále připomněl, že nejednal se zástupci společnosti, jež rekonstruovala podnik C., a že se o něm nezmiňuje ani žádný zaznamenaný telefonní hovor. Nic tedy podle něj nepotvrzuje, že by se v nočních podnicích objevil. Podle jeho další námitky okresní soud nezhodnotil část výpovědi původně spoluobviněného D. T., v níž zaznělo, že neměl na deliktu podíl a nevěděl, kde nemovitosti jsou. Dále namítl, že o jeho vině nesvědčí ani výpověď svědkyně H. K., která řekla, že jí občas přinesl účetní doklady společnosti a že v této společnosti pobíral plat. Tento příjem podle něj nesouvisel s výše uvedenými podniky, nýbrž s jinou jeho prací. S odkazem na tyto námitky navrhl, aby ho odvolací soud zprostil obžaloby poté, co by napadený rozsudek zrušil.

Pro rozhodnutí soudu druhého stupně má zásadní význam § 265s trestního řádu. Podle něj je tento soud vázán právním názorem, který vyslovil Nejvyšší soud České republiky, a v novém řízení nesmí změnit své předchozí rozhodnutí v neprospěch S. M.

Posledně uvedená poznámka souvisí se změnou, k níž v dané věci došlo. Okresní soud dospěl k závěru, že S. M. jednal v přímém úmyslu (viz odstavec na přelomu 44. a 45. strany napadeného rozsudku). Tento úmysl popisuje § 4 písm. a) trestního zákona. Podle něj pachatel chce porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem a tak také jedná. Nalézací soud uvedený úmysl S. M. dovodil z toho, že odvolatel podle slov spoluobžalovaného P. K. jezdil do výše uvedených podniků. To ale neodpovídá výpovědi P. K. Jmenovaný uvedl, že S. M. jezdil do Rozvadova (viz list č. 409 spisu). Neřekl tedy, že by odvolatel navštívil některý ze shora uvedených podniků. Se S. M. se totiž mohl na Rozvadově vidět i jinde. K dispozici tudíž nebyl žádný důkaz, který by dokládal, že S. M. navštívil některý ze jmenovaných nevěstinců. Právě proto ve vztahu k němu soud druhého stupně napadený rozsudek již dříve zrušil a rozhodl tak, že šlo o jednání v nepřímém úmyslu. O ten se podle § 4 písm. b) trestního zákona jedná tehdy, jestliže pachatel ví, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem, a pro případ, že to způsobí, je s tím srozuměn. Odvolací soud vyšel z námitek S. M., které říkají, že plnil vše, oč ho I. B. požádal a že pro posledně jmenovaného pracoval na jeho domě a hlídal mu děti. Z toho soud druhého stupně dovodil, že I. B. nepovažoval odvolatele za rovnoprávného partnera a že mu nesděloval své záměry. To také ostatně S. M. namítl v odvolání. Odvolací soud pak uvedl, že pokud někdo podepisuje jako jednatel obchodní společnosti smlouvy, jimž nerozumí, musí předpokládat, že budou sloužit k něčemu protiprávnímu, včetně trestné činnosti. Pokud se totiž nezajímá o výsledky své činnosti, je lhotejný k jejich následkům. Lhotejnost je jedním z příkladů nepřímého úmyslu, neboť pachatel je při ní s určitým následkem srozuměn (viz předposlední odstavec na listu č. 8846 spisu).

Právě uvedené úvahy označil Nejvyšší soud České republiky za chybné a důkazně nepodložené. V tomto směru vyslovil jednoznačný právní názor. Podle něj neexistují důkazy, které by umožnily S. M. odsoudit za kuplířství, protože není prokázáno, že by se takového deliktu dopustil v přímém nebo nepřímém úmyslu.

Právě uvedené okolnosti dokládají, že by se musela změnit důkazní situace, aby šlo vyslovit odvolatelovu vinu. Nejvyšší soud České republiky neuvedl, jaké další důkazy by se měly opatřit, nenavrlh je ani státní zástupce, a nejsou zřejmé ani soudu druhého stupně. Je tedy jasné, že se ve věci důkazní situace v porovnání s dobou, kdy rozhodl dovolací soud, nezměnila. V takovém případě podle názoru posledně uvedeného soudu nelze odvolatele odsoudit.

Na tomto místě se soud druhého stupně dostává k pokynu dovolacího soudu, podle něhož se má zabývat tím, zda lze S ■■■■■ M ■■■■■ činit odpovědným za některou z forem součinnosti k trestnému činu kuplířství.

Trestnou součinností se rozumějí případy, při nichž se deliktu účastní více pachatelů nebo vedle pachatele i jiné osoby. Podle § 9 a 10 trestního zákona jde o spolupachatelství, organizátorství, návod nebo pomoc. O spolupachatelství nelze uvažovat, protože Nejvyšší soud České republiky jasné řekl, že pro něj provedené důkazy nesvědčí. Jelikož se od jeho rozhodnutí důkazní situace nezměnila, lze vyloučit i organizátorství, návod a pomoc. I při nich totiž musí dotyčný vědět nebo alespoň počítat s tím, co hodlá pachatel udělat. Bez toho nemůže být trestně odpovědný, protože by nejednal s úmyslem spáchat delikt. Jelikož tedy podle dovolacího soudu nelze prokázat, že S ■■■■■ M ■■■■■ o prostituci ve shora uvedených podnicích věděl, nebo s ní byl alespoň srozuměn, nemohl nikoho ke kuplířství ani navést a nemohl v něm nikomu pomáhat (v případě pomoci zákon uvádí příklady, a sice že pomocník pachateli radí, utvrzuje ho v předsevzetí spáchat trestný čin, slíbí, že mu po trestném činu přispěje, že odstraní překážky deliktu nebo k němu opatří nějaké prostředky). Organizátorství je v odvolatelově případě vyloučené i z dalšího důvodu. Organizátorem je totiž podle zákona ten, kdo trestný čin zosnoval nebo řídil. Shora uvedené okolnosti dokládají, že to je v případě tak zvaného „bílého koně“ vyloučená věc.

Shora uvedené okolnosti dokládají, že s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky lze danou věc rozhodnout jediné tak, že soud S ■■■■■ M ■■■■■ zproští obžaloby. Toho si byl vědom i státní zástupce, který tento postup odvolacímu soudu navrhl.

Jelikož existují smlouvy, které odvolatel podepsal jako jednatel společnosti ■■■■■ a o nichž hovořila obžaloba, a protože o nájmu uvedených nemovitostí svědčí i výpověď P ■■■■■ K ■■■■■ (viz například listy č. 3291, 3280, 3286 spisu a listy č. 408 a 409 spisu), je jasné, že se stal skutek uvedený v obžalobě. Jelikož ale není trestným činem, jde o případ, na který výslovně pamatuje § 226 písm. b) trestního řádu. Ten soudu ukládá, aby obžalovaného zprostil obžaloby. Soud druhého stupně tedy na podkladě odvolání S ■■■■■ M ■■■■■ napadené rozhodnutí zrušil, a to podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Uvedené ustanovení pamatuje na případ, kdy existují pochybnosti o skutkových závěrech soudu prvního stupně. Ty se samozřejmě netýkají jen toho, co údajný pachatel opravdu udělal, ale také proč tak činil. Posledně uvedená okolnost je zásadní o úvahy o tom, zda obžalovaný jednal se záměrem spáchat nějaký delikt. Odvolací soud zároveň S ■■■■■ M ■■■■■ zprostil podle § 226 písm. b) trestního řádu těch částí obžaloby, které se ho týkaly. Vzhledem k tomu do svého rozhodnutí převzal text obžaloby doslovně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek. Obžalovaný a nejvyšší státní zástupce proti němu mohou podat **dovolání**. Obžalovaný tak může učinit pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně

dotýká, a uvedený státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku (a to na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce či bez takového návrhu ve prospěch i v neprospěch obžalovaného). Obžalovaný je může podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání, které by takto neučinil, se za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje. Rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 trestního řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 3. června 2015

JUDr. Zdeněk Jaroš, v. r.
předseda senátu

Vypracoval: Marcel Žán, v. r.

Za správnost vyhotovení: Andrea Benešová